

İRÂDE EĞİTİMİ

Nureddin Yıldız'ın 19.04.2015 tarihli (249.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşlerim,

Şu elimde gördüğünüz emziği şimdi tanımiyor olabilirsiniz. Bu, çoğumuzun şu dünyada gördüğü ilk hiledir. Analarımız bize bunu tanıtarak ilk defa sun'î bir şeyle bizi karşılaştırdılar. Bu, bir çocuk emziğidir. Bunun fiyatı, niteliği, silikon olup olmadığı, plastik olup olmadığı çok önemli değil.

Emzik, belki nadiren bazılarının kullandırılmadığı ancak pek çoğumuzun kullandırıldığı bir malzemedir. Hemen hemen bütün çocukların aylarca hatta yıllarca susturuldukları şeydir. Annelerin kutsal silahıdır. Hatta baş ağrısı için gece nöbetçi eczane aranmaz da emzik kaybolunca nöbetçi eczane aranır. Bunu babalar iyi bilirler. Bu nöbetçi eczane dolaştırır. Hâlbuki bu, nihayetinde plastikten veya silikondan ya da başka bir malzemedenden sahte bir şeydir.

Bu, çocuğun ağızına konunca çocuk hiçbir şey elde etmiyor. Çocuk için sıfır kâr ama bir yaşındaki çocuk; karnı da ağrıya acıksa da ne olursa olsun bunu gördüğünde susar. Anneler bunu kaybolmasın diye ipele çocuğun boynuna bağlarlar. Mübarek sanki altın da kaybolursa yazık olacak. Doktorların işine karışmayım ama belki de çocuk, pek çok mikrobu da bünyesine bununla alıyordur. Bu, çocuğun her şeyidir. Çocukta bu, kedinin dili gibi bir şeydir. Kedinin dili var; temizliğini de onunla yapar, suyunu da onunla içer, yemeği de onunla yer, yutkunur.

Burada vurgulamak istediğim şey; emziğin gıda olarak çocuğa hiçbir katkısı olmadığıdır. Bilakis zararı bile vardır. Ama bu orijinal anne memesini taklittir. Anneler yirmi dört saat çocuğu emziremeyecekleri, böyle bir şeyin de mümkün olmadığı için bununla çocuğu yirmi dört saat oyalarlar. Bu, unutmuyoruz emzik. Çocuk emziği, plastik.

Ben yine genelleme yapmadan demek istiyorum ama çok nadir kullanmayan var. Çok eski zamanlarda emziğin bulunmadığı yerlerde ben yaşlı teyzelere "bu yokken ne yapardınız" diye soruyorum. Tülbendin içine küçük bir pancar parçası koyarlarmış. Onu yutmasın diye o tülbendi de çengelli iğne ile çocuğun beşiğine bağlarmış. Çocuk akşama kadar onu yalar dururmuş. Teknoloji geldi de pancardan çok şükür kurtulduk.

Kardeşlerim,

Bu emzik, ders konusu olacak bir malzeme değil ama dersimizi anlatacak çok iyi bir malzemedir. Çocuk neden emzik sahibi oluyor? Çocuk, orijinal memeyi yani annesinin memesini seviyor. Hem karnı doyduğu için seviyor hem de o emme esnasında annesinin bağına yapışıyor. Asıl hikâye o. Çocuk oradan doyuyor.

Çocuk annesinden emdiği zaman hem sevgi doyumunu sağlıyor hem de mide doyumunu sağlıyor. Yirmi dört saat bunu böyle yapması mümkün olmayınca sahtesi ağızına konuyor. Önce bunu tükürüp atar; bir, iki, üç, dört derken buna bal, şeker gibi bir şey sürerler. Tatlandı mı bitti. Ondan sonra bir daha bıraktırmak için de biber sürüyorlar. Çünkü başka türlü bırakmıyor. Tiryakilik budur arkadaşlar.

Bizim orijinal mememiz Zikrullah'tır, Allah'la doymaktır, Kur'an'la doymaktır. Şeriat'ımızın insana hayat olarak verdiği şeylerle duymaktır. Orijinal zikir; orijinal gıdadır. Zikrullah'ın yani ibadet olan uygulamaların dışında olan her şey bu emziktir.

Çocuklar emziği kullanmakta masumdurlar. Çocuk iki, üç yaşında akrabaların önünde sünnet olmaya çıkıyor ama yanlarına kirvesinin kucağında bu emzikle çıkıyor. Zaten bu olmadan doktoru kabul etmiyor. Bu, her şey mübarek. Susturucu, uyuşturucu, her şeydir. Çocuk bir kere buna bağlandı mı doktorun iğne vurmasına bile ses çıkarmıyor. Uyuşturucu bu ama çocuk için normal. Çünkü çocuğun kendisiyle protokol yapılmadan bu ağzına kondu. Tatlıydı, sessizce bununla oyalandı. Hatta sessiz bir yerde çocuk bunu emerken bu odada bir şeyler oluyor zannedersin. Çocuk "lap lap" sesler çıkarır.

Çocuk iki yaşında bunu bırakmamakta haklıdır. Çünkü çocuk iradesini kullanmakta muktedir bir konumda değildir. Dolayısıyla çocuğun ağzında bu plastiği gördüğümüzde onu ayıplayamayız. Evet; bu tiryakiliktir, irade zafiyetidir, orijinal memeye göre sahtedir, uyuşturucudur.

Biz insan olarak "Allah" demek, Kur'an okumak, ibadet etmek ve Zikrullah için yaratıldık. Orijinal mememiz, tesellimiz, psikiyatrik sorunlara karşı tedavimiz Zikrullah'tı. Şeytan, yirmi dört saat ve üç yüz altmış beş gün mecbur olduğumuz temel gıdamız olan Zikrullah'tan bizi alıkoymak için bu tip emziklerle oyalar.

Anneler, emziği bebeklerine ikinci gün verirler ama şeytan insanı hep bebek gibi gördüğü için onun yaşına, konumuna, yaşadığı yere göre bir emzik bulur, ona verir. Kimine sigara emziği verir. Sigara da bir emzik çeşididir. Çocuk bunu bırakamadığı gibi o da sigarayı bırakamaz. Çocuk ağlayınca annesi emziği ağzına koyar. Sigaracı da sinirlenince ağzına sigara koyar. Biri paketi kendi cebinden çıkarır ağzına koyar, diğnerinin ağzına annesi koyar. Çok şey değişmez. Tiryakilik olarak sigara, bu emziktir.

Şu fani dünyada irademizi ezen her şey sahtedir. Bizi yaşımız, tecrübemiz ve insan olarak konumumuzun dışında yaşatan, olmamız gereken hâle getiren her ne varsa ve bizi eziyorsa o, irademizi ezerek o noktaya gelmiştir.

Sinirlenince Allah'tan başka sınırları serinletici bir şey olmadığının farkında olan ve abdest alıp iki rekât namaz kılacak bir adam, biiznillah intihar etmekten bile vazgeçecek kadar Rabbiyle baş başa kalmanın mutluluğunu yaşar diye inanmış bir insan, onun yerine sövmeye, saymaya, sigaraya, vurup kırmaya başlıyorsa, orijinal teskin edicisi olan Zikrullah yerine sahte emzikle oyalanmaya çalışıyordu. Şeytanın vazifesi herkesin yaşına ve konumuna göre bir emzik bulup ağzına, gözüne, kulağına, cebine koymaktır.

Kardeşler,

Bunun için şu fani dünyada en temel sloganımız şudur: Allah'tan başka her şey fanidir, Allah'ı anmak olan ibadetten başka her şey işkencedir ama gel gör ki senelerce plastiği ağzında geveleyip durmak, çocuğun neredeyse şartı olduğu gibi şeytan da bizi esiri olduğumuz işlerin mahkûmu hâline getirmiştir.

Mesela; bütün dünyanın temel hastalıklarından birisi olan şeker hastalığıdır. Neredeyse üç insandan birisi "şekerim var" diyor. Mübarek pastacı sanki şekeri varmış. Bunu hepimiz dinleyip bildiğimiz hâlde şekerless çay içmememiz bir emzik çeşididir. Deden şekerle mi çay içerdi? Şeker dünyada yetmiş-seksen seneden beri bilemedin yüz seneden beri var.

Çok yaşlı, yaşı yüze gelmiş bir neneye “senin düğününde ne ikram edildi” dedim. “Herkes birer dilim baklava verildi” dedi. “Baklayı nasıl yaptınız, şeker var mıydı” dedim. 1905’te evlenmiş. “Şeker var mıydı” dedim. “Yavrum şeker olur muydu? Baklavayı üzüm suyundan yaptık, şimdiki baklavalara gibi tatlıydı” dedi. İnsanoğlu doğal şeylerle, rafineri olmayan gıdalarla tadını alıyordu.

Şimdi şekerden doktorlara mahkûm olduğumuzu her gün gözlerimizle on defa görüyoruz. Şekerden adamın ayağı kesilmiş. Şekerden gözü kör olmuş. Şekeri çıktı, çocuğunu öldürdü. Bunları dinlediğimiz hâlde şekersiz çay içmeyiz. Tiryakilik budur.

Ramazan-ı Şerif’te “ha gayret ya Rab sabır” diyerek üç kilo verir; bayramın ikinci günü altı kiloyu geri alırız. Niye? On ziyarete gitti, üçer lokmadan otuz lokma baklava yedi; neredeyse bir tepsi yapıyor. Tiryakilik budur.

Bayramda baklava vermek de bir tiryakiliktir. “Ben çok yedim. Beş altı yere uğradım. Almasam bu baklavadan olamaz mı” dediğinde “ayıp ya! Bayrama geldin” deniliyor. Madem benim sağlığımdan daha değerli, gerek yok bayrama da gitmeyim o zaman. Bu şeker tiryakiliğidir. Çocuk silikon emziğe dadanıyor “çocuk” diyoruz. Büyük, şekere dadanıyor, ona ne diyeceğiz? “Hem doktor tembih etmişti bana ama bugün pazar, doktor izinli. Yiyeyim biraz zararı yok” diyemezsin. Kimi aldatıyorsun? Tiryakilik çeşidi budur.

Kardeşlerim,

Bastaki söze tekrar dönüyorum. Bu asıl emziği kullanmadığımızdan; ruhumuzun, bedenimizin, dinimizin gıdası olan Zikrullah’tan uzak kaldığımızdan; cihatla doldurmadığımız vakitlerimizden; mü’min kardeşlikle ihya etmediğimiz sosyal kimliğimizden dolayı boşlukta durduğumuz için şeytanın tıpkı “ben bulaşıkları yıkayana kadar mızımlık etmesin bu çocuk” diye annesinin ağzına plastiği koyduğu gibi “camide oturup namazdan sonra bir cüz Kur’an okuyayım. Nasıl olsa evde bir işim yok.” deme kültürünü edinmediğimiz için Müslüman’ı caminin çıkışında sigaraya dadandırmaktadır. Şeker hastalığı budur, sigara hastalığı budur. Film hastalığı budur.

“İnsan, film izlemez” demiyorum, film de izlenebilir. İzlenecek film olabilir. Ortada kökten “bir Müslüman bilgisayarın veya televizyonun karşısına geçip film izlerse gâvur olur” diye bir şey yoktur. Bir Müslüman film de izleyebilir ama “perşembe günü filmim var, randevu olmaz” diyecek kadar hatta doktorun “bu saatte gel, seni tedavi edeyim.” demesine “yok ağabey, o gün film var. Nereye geleceğim, olmaz” diyecek kadar filmlik adam olur mu?

Bir Müslüman’ın film izlemesi bile film konusu olabilir mi? İşte bu, emziktir. Şeytan bu emziği ağzına koymuştur. Kimine film, kimine sigara, kimisine de şeker hastalığı olarak koymuştur. Çay da budur. Helaldir, yüzde yüz helaldir. Çay, zaten Allah’ın yarattığı bir nimettir. Demli, demsiz doktor bir sakınca görmüyorsa çay helaldir, içilebilir ama akşam eve geldiğinde Bedir’den dönen gazi gibi mübarek(!) “elhamdülillah! Bugün otuz beş bardak çay içtik” nasıl diyebilirsin? Maşallah! Sen petrol kuyusu olmuşsun. Otuz beş bardak çay içmiş. Bununla bir de övünüyorsun.

Bir adam akşam eve gelince duman dağıtıyor. “Ne oldu” diye sorunca “bugün çok yoğunduk, çay içemedik. Demle bir çay” diye cevap veriyor. Sanki namazlar eksik kaldı eve gelince namazlarını kaza ediyor(!)

Şu fani âlemde Allah ile bağlantılı şeyler dışında kazası gereken bir şey yoktur ama irade bir kere şeytanın kumandasına verildi mi şeytan “bugün hiç çay içmedik, huzurumuz yok. Koy bir çay içelim” dedirtir. Gecenin on ikisinde zift gibi bir çay içersin. Tabi kazaya kaldı mı ne yapacaksın, o boşluğu ertesi gün nasıl dolduracaksın? İradesizlik!

Çocuklarımız, okulların diplomalarından önce anne ve babalarından iradeyi kullanma eğitim sertifikası almalıdırlar. Tıpkı çocuklarımızın “misafirlikte çiş yapmayacaksın tamam mı? Kendini sıkacaksın. Yapacaksın da gelip annenin kulağına fısıldayacaksın” diye tembihlediğimiz gibi, çişini tutup misafirlikte ulu orta halının üstüne istediğini yapmasının uygun olmayacağını öğrettiğimiz gibi, bu hayatın; canın istedikçe şeker tabağına, canın istedikçe pastaya, istediğin zaman buzdolabına, istediğin zaman uykuya, istediğin zaman ayağını tavana kaldırmak şeklinde hayvanca yaşanmayacağını; bu kâinatın büyük düzeni içerisinde ancak iradesini kullanabilen insanların Allah’ın iyi kulları olabileceklerini öğreterek değil, örnekleyerek eğittiğimiz çocuklar okul görmeseler de Çanakkale’yi Allah’ın izni ile kurtarırlar.

Sen film tutkunu bir çocuğu Çanakkale’ye nasıl göndereceksin? Film günü geri gelecek. “Film izleyim öyle giderim” diyecek. Filminden vazgeçemiyor.

Kardeşlerim,

Allah’ın dışında insanı dolduracak hiçbir şey yoktur. Sadece Allah’tır ki adını anmak bile ölüyü ayağa kaldırır. Ölü insan bile Allah’ın adı ile ayağa kalkar. İsa aleyhisselam öyle yapmadı mı? Üç yüz senelik gömülmüş bir cenazenin başına gelip mezarda “Allah’ın adı ile ayağa kalk be adam” dediğinde kalkmadı mı? Allah’ın adını prensipli bir şekilde hayatının pratiği hâline getirememek, iradesizliğin en baş unsurudur.

Müzik, irade ipinin insanın elinden gittiğinin belgesidir. Ben Şeriat’ımın müziği haram ettiğine inanıyorum. Bu dersin internete konulan boyutunda da müzik var. Ben “müzik haramdır” dedim burada, bu dersin başında da tangır tungur sesler var. Neden? Çünkü diğer türlü Müslüman bile bunun başladığını hissetmiyor. İlla bir müzikle haberi başlatacaksın, bir müzikle matem vereceksin, bir müzikle anons edeceksin. Müzik, hayatın içine bu kadar girince en haramından uzak olabilecek boyutuyla birkaç saniyelik müzik gibi bir şey kullanılıyor. Müzik dediğin tangır tungur bir ses ya da çekiçle bir tenekeye vurmaktır. Eli alışmış olan biraz daha iyi vuruyor, o kadar. Ortada başka bir şey yok. Tenekeye vuruyorsun ses çıkıyor, başka bir şey yok.

Kardeşlerim,

İradesizliğin nasıl bir emzik olarak mezara gidinceye kadar şeytan tarafından ağzımızda, gözümüzde, kulağımızda tutulduğunu görüyoruz. Şeytanın kulağımızda da emziği var. Bu emzik müzik emziğidir, gıybet emziğidir. Gıybet başladı mı mübarek(!) cenaze bile varsa erteleniyor. Gıybet çok tatlı! Başkasının her şeyini konuş, dünya senin olsun.

Kardeşlerim,

Maazallah! Bu denmez ama bir şeyin anlaşılması için örnek verelim: “Müzik helaldir” diyelim. Adam iki bin beş yüz motor gücü olan bir arabayla geçiyor. Gittiği köprüyü sallıyor. Müziği bir açmış ki

motorun sesini hiç duymuyorsun. Sen, o arabanın yirmi metre ötesindesin, kulağını tıkayasın geliyor; o adam araba içerisinde zevkle araba sürüyor. Sakız ve emzik, şeytan emziği. Onun kulağına takmış, kulağından emiyor.

Haber izlemek, kaliteli bir şeytan emziğidir. Saat altıda haberleri izledin; orada bomba, burada katliam, şurada trafik kazası vs. haberleri dinledin. Altı buçukta dönüp bir daha dinledin. Bir daha dinleyince ayet mi ezberlemiş oluyorsun? Telefon numarası mı bu, bir daha dinleyip ezberliyorsun? Niye bir daha dinliyorsun? Aynı haberi bir daha dinlemek insana ne zevk verir? Çocuk akşama kadar kandırıldı; bugün annesi yine emziği ağzına koydu, yine kanıyor. Haberi de onun için dinliyorsun. Bu, şeytanın insanın kulağına taktığı emziktir.

Mesela; on sekiz ajansının verdiği haberleri izledin. İki dakika sonra acil bir şey yoksa haberler on dokuzda aynı şeyleri tekrar edecek. “Olsun, hem de çayı da getir” der. Çünkü çift tiryakidir. Ağzında da emzik var, kulağında da emzik var, gözde de emzik var. Haberler her türlü emziğe müsait. Ne oldu izledin? Şeytan ne yaptı? Bir; seni moral olarak çökertti. Saat on sekizde trafik kazasını izlemiştin; parça parça insanlar, her taraf kan. “Aman ya Rabbi! Yollar kan gölüne dönmüş” deyip güya üzülmüştün. “Belki adamın kolu koptu, görememiştin. Ona bir daha bakalım” diyerek güya üzülmediğin şeyi on dokuzda haydi bir daha seyret. Tiryakilik böyle bir şeydir.

Kardeşlerim,

Bu neye benziyor biliyor musunuz? Ben yine emzik örneğini vereceğim. Çocuk bazen iyice acıktı mı emziği kabul etmez. Çünkü bakıyor ki bir şey gelmiyor, mide gurulduyor. Hem ağlıyor hem de emziği vermiyor. Yani çocuk “ben acıktım” diyemiyor. “Tamam, çıkar onu at” diyorsun, bu sefer iki kere ağlıyor. Daha çok bağırarak ağlıyor, bunu da istiyor.

On sekizde izlediğin haberler seni sinir küpü yapmıştı. “Yaşanmaz ya, olmaz” demiştin. On dokuza kadar çay içtin, efkârlandın, bağırdın, çağırdın; on dokuzda haydi bakalım bir daha. Bu, Fatiha Suresi mi namazın her rekâtında okunmasa namaz olmuyor? Ben “Bir Müslüman haber izleme” diyemem. Dünyadan gafil Müslüman olur mu? Ama benim ashabı kiramın izinden gittiğine inandığım bir Müslüman olarak “bu haberler bizde bir aydır huzur bırakmadı. Kırk gün kırk gece kilitliyorum, bu haberleri izlemiyorum. Ben izlemeyince dünyanın sonu mu gelecek. Ben izlemesem trafik kazaları artacak mı? Kırk gün huzur içindeyim, izlemiyorum” desene.

Herkes sigarayı bırakamayanı “adam değil misin? Bırak işte” deyip ayıplıyor. Sen adam değil misin? Şu cihazı kapatsana. İrade, orada da irade kardeşlerim. Sorunumuz; sadece sigara tiryakiliği, sadece şeker düşkünlüğü değil ki. “Doktor sana dememiş miydi, sen niye yiyorsun?” Psikolog sana “haberleri izleme çıldıracaksın” dememiş miydi? Niye bir daha izliyorsun?

Pek çok Müslüman gazete alır. Akşam olur gazetenin istifi bozulmamış, ütüsüyle duruyor. Akşam bir bakar. “Yarın bakarız” deyip bırakır. Yarınki haberi ne yapacaksın? Zaten eskiyor. İki-üç günlük gazeteler paket gibi durur, bakmaya vakit yok. Bunu her gün değil bakmaya vaktin olacağı zaman alsana. Tiryakilik, emzik o. Gazete olduğuna bakma, emziktir o. Kullanmadığın şeyi niye alıyorsun, ibadet mi bu? Gazete alınca sadakayı fitre mi oluyor? Bunun adına “imtihan” deniyor kardeşlerim.

Biz çocuklarımıza bu emziği verdiğimiz gibi imtihanı şeytan ağzımıza, gözümüze, kulağına, cebimize emzik olarak koyduğunda anlamak zorundayız.

Mobilya düşkünlüğü tiryakiliktir. Aldığın mobilyayı koyacak yer yok. Basit bir örnek vereyim: Mobilya almış mağazada duruyor. “Niye almıyorsunuz bunu” diye sorulunca “eskisini atacak yer bulamadık” diye cevap veriyor. Eskisini atacak yer bulamamış, yenisini koyacak yer yok. Onun üstüne koysa olmaz, düşer. Evde koltuğun üstüne koltuk konmaz. Ne olacak? Çocuk evlenecek, çocuk evlenirken eşya taşınacak, eşya taşırken de bunu yazlığa götürecekler. Ne zaman? “Eylül’de inşallah.” Eylül’e kaç ay var? “Sekiz ay var.” Bu koltuğu niye aldın, niye mağazaya parayı yatırdınız? Tiryakilik, sakız ve emzik!

Ticarette de emzik çeşidi var. Evimizde oturacak kadar koltuk var mı, oturunca düşüyor musun? “Yok.” Bunun niye yenisini alıyoruz? Ben ihtiyaç olmayan bir şeye niye para veriyorum?

Allah Ömer bin Hattab’a rahmet etsin, etti de zaten. Bir adamın üzerinde çok güzel cübbe görmüş, “palto” diyelim biz. Hoşuna gitmiş, yakasından tutmuş “bunu kaçta aldın” demiş. O da “bine aldım” demiş. Ömer de benimki elli kuruştur, bu bin kuruşluğunu giyiyor diye düşünmüş, “hakikat mi, bu kadar para verdin” demiş. “Evet” demiş. “Piyasada bunlar böyle değil” demiş. “Ben iyisini aldım” demiş. Tutmuş yakasından, elindeki bir odun parçasıyla adama vurmuş “bu dünyada bir cüppe alırken iradesini kullanmayan adamdan ne hayır görülür, İslam ondan ne hayır görecektir” demiş. Bu arada adama da vuruyor. “Niye öyle hoşunuza giden her şeyi alıyorsunuz” diyor.

Her mızımız ettikçe anne çocuğun ağzına koyuyor. Kadın, erkek veya çocuk her aklına geldikçe alışveriş merkezine gider mi? O zaman her aklına geldikçe dolabı aç. Önce reçelleri bitir, sonra pekmezleri; peynir de israf olmasın, onu da bitir. Çılgınlık budur kardeşlerim.

Çok daha basit bir örnek daha verelim: Sofrada oturuluyor. Baklavanın kenarı kalmış. İsfraf olmasın diye onu da yiyor. Sen zor nefes alıyorsun, ne oldu? “Çok doydum.” Ciğerlere kadar dolmuş, solunum sistemi tıkanmaya başlamış, mide ciğer her şey israf olacak “Yazık! Tabakta pırlanta kalırsa çok israf olur” diyor. Kendi eti çürüyor israf olmuyor; “kebap olmuş kuzunun eti israf olmasın, günah” diye düşünüyor. Zaten Allah sadece “kuzu etini israf edersen günah” dedi(!) Senin ciğerlerin çürürse miden delik deşik olursa o israf değil ki; sosyal hakkın senin!

Kardeşlerim,

Tiryakilik şeytanın kaliteli bir oltasıdır. Zikrullah dışında hangi tiryakilik varsa o, oltadır. Hatta ve hatta sevgide bile tiryakilik, şeytan tuzağıdır. İnsan eşini -kadın veya erkek- ölesiye sevmemelidir. Ölesiye saygılı ve hürmetkâr olmalıdır. Mü’min dünyasında ölesiye sevgi sadece Allah içindir.

Bir köprüye çıkıp “ben buradan atlarım” cümlesi sadece Allah hatırı için söylenir. Şu fani dünyada hiçbir eş aday ve eş, köprüden atlanmaya aday değildir. Bir fani için hiçbir zaman ebedi cehennemde kalmaya değmez. İntihar etmek ebedi cehennemde kalmaktır, maazallah!

Kardeşlerim,

İslam’ın öğretilmesi çok kolaydır, eğitilmesinde zorluk var. “Allah birdir, haktır. Kur’an O’nun kitabıdır” dedim bitti. Bakın, hepimiz bunu anladık; ne kadar kolay. Bir dakika içinde Allah’ı anlatmak mümkündür ama “Allah’tan başka ağzına emzik takma sakın” bu, bir eğitim meselesidir. Bu, yıllar ister.

Dikkat ediniz bugün çok net ve rahat anlayacağınız bir şey söylüyorum: Herhangi bir sahabi - bütünü değil pek çoğu- bizim şehit olarak, Allah'ın dostu olarak andığımız insanlar; İslam'dan imam-hatip lisesi talebesi kadar bir şey bilmiyorlardı. Hafız değillerdi. Uhud'da şehit olanlar nasıl hafız olacaklar ki? O zaman daha Kur'an'ın üçte biri ya inmişti ya da inememişti. Kur'an'ın nesini ezberleyecekti? Geçen hafta Müslüman olmuş, yeni namaz öğreniyor. Bu hafta şehit olmuş ne bilecek?

Ümmeti Muhammed'in kılıcı Halid bin Velid radiyallahu anhın fethettiği yerlerde bugün belki beş yüz bin cami vardır. Fethettiği yerlerdeki bugün beş yüz bin minareden ezan okunuyordur. Allah ondan yerler gökler kadar razı olsun. Vefatından önce bir gün çocukların da bulunduğu bir mescitte namaz kıldırılmaya kalkmış. Şaşırmış, bir türlü zammı sureyi bitiremiyor. Namazdan sonra da çocuklar kahkahayı basmışlar. Onunla "Fatihler adamı, diyarlar fethetmiş Halid'e bak! Zammı sureyi okuyamıyor" diye makara geçmişler. Dönmüş demiş ki: "Yavrum! Ne gülüyorsunuz? Müslüman oldum, Resûlullah elime bir kılıç verdi. Bir daha ben geldiğimde Resûlullah bu dünyada yoktu. Ben, ne zaman, ne öğrenecektim" demiş. Halid bin Velid bir şey bilmiyordu ama İslam'ın eğitimini almıştı. Bir günlük bir eğitim ile Allah'tan başka tiryakiliği tutulacak bir şey olmadığını öğrenmişti. Ondan sonra elinden diyarlar İslamlaştı.

Kardeşlerim,

Öğretmek çok kolay, eğitim zordur. Anneler, babalar, muallimler eğer kolayını tercih ederlerse bu, bir haftalık eğitimdir. Bu bir haftalık eğitim üzerine iyi ve zeki bir çocuk Kur'an-ı Kerim'i bilemedin dört ayda ezberlerler. Bütün Kur'an'ı çok daha az zamanlarda, iki ayda ezberleyeni gördüm. Hayalî örnek olmayan, eski tarihte değil şuanda yaşayan altmış günde Kur'an ezberlemiş insanlar gördüm. Bir yıl içinde de Buhari'yi ezberlediklerini gördüm.

Öğretim kolay kardeşlerim, eğitim farklı bir şeydir. Neye benziyor biliyor musunuz? Bir kekin tarifi "öyle şöyle yapacaksın" diye iki dakikada yapılır hatta on beş saniyede bile yapılır ama kek iki saatte pişiyor. Çocuklarımızın, talebelerimizin, vakıftaki arkadaşlarımızın, beraber Allah'ın Şeriat'ını öğrenmek için yola çıktığımızın kardeşlerimizin, bir toplantıda veya bir seminerde ihya olduklarını, ashabı kiram ile yarışacak hâle geldiklerini zannetmek böyle bir tuzaktır kardeşlerim.

Kek iki dakikada tarif ediliyor; malzemesi de marketten iki dakikada alınıyor ama pişmesi iki dakika sürmüyor. Bu çok önemlidir. Hatta ve hatta çay on beş dakika da kaynıyor ama hemen içilmiyor, demlensin diye bekleniyor. İnsan olgunluğu da çay gibi on veya yirmi sene sonra da demleniyor olabilir. Bunun için biz mü'minlerin çocuklarını eğiten kardeşlerimize, ailelere seminer veren ilim adamlarımıza diyoruz ki: "Bizi bilgi aktarımı ile oyalamayın. Bize irademizi nasıl kullanacağımızı, Allah'tan başka gerçek dostumuzun olmadığını; gerisinin sahte, plastik, silikon emzik olduğunu öğretin." Eğitim budur.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor? "Sevdiğiniz zaman sınırsız sevmeyin. Kendinize geri dönüş, manevra alanı bırakın" buyuruyor. Düşmanlık, kin besleyeceğiniz zaman da tükürdüğünü yalayacak kadar fırsat bırakman gerekiyor. "Asarım, keserim! Sen bir daha bu eve gidersen ananı boşarım" bu sözler Müslüman sözleri değil. Dönüş alanı bırakmıyorsun. Tek bant üzerinden gidiyorsun. Hâlbuki insansın, her an geri dönme kararı verebilirsin.

Kardeşlerim,

Çocuklarımızı, cennette sever gibi dünyada sevmeyelim. Cennette bir daha dönüş yok, Allah'ın izniyle. Bir seveceğiz ki o sevgiyle yüreklerimiz tutuşacak ve cennette kanatlanacağız inşallah ama

dünya; çocuklarımızın hastalanabilecekleri, bize âsî olabilecekleri, anlımıza silah dayayabilecekleri, on senedir bizi ziyarete bile gelmeyebilecekleri bir yerdir.

Kendi çocuğundur veya torunudur diye put gibi çocuğu sevdiğin zaman, çocuğun idrarını bile kokmaz gördüğün zaman, onu bir tür Lat veya Uzza gibi öpüp yalayıp okşadığın, önünde secde etmeye kalktığın zaman o seni o şekilde aynı oranda sevmeyince hastaneye düşmek zorundasın sen; delirmek zorundasın. Sana Peygamber aleyhisselatü vesselam ne demişti? “Bu tiryakilik yanlışı” demişti.

Hutbe okurken torunu minberin önüne geldi, düştü, minberden indi. Torununu kaldırdı. Ne buyurdu? “Allah ne güzel söylüyor. Bu çocuklar fitne hakikaten.”

Bizim çocuklarımız, cennet gençlerinin efendisi Hüseyin’den daha mı değerli? Hiç fitne değil bizimkiler mübarek, hep kaymak! Yaladıkça kaymak yiyorsun. Sonra üç yaşına geldiği zaman “dede! Sen de çok aşırıya gidiyorsun. Rahat bırak beni” deyince çatlayacaksın. Haklı çocuk. Cennette böyle bir sevgi olacak, orada hiçbir karşılık beklemeden birbirimize doyacağız inşallah. Dünya sevdiğinden tekme yeme yeridir. O zaman sen de bu düzen içerisinde Müslüman olarak kendine şekil vermelisin.

Kardeşlerim,

Hakikat olarak neyi konuşuyoruz? Bu fani dünyada dikkat edelim. Asıl gıdamız; Allah’ın kitabı Kur’an’dır, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selemin hadis-i şerifleridir, namaz kılmaktır, oruç tutmaktır, Allah ve Allah’a götüren şeylerdir. Bunun dışındakiler plastik emziktir. Şeytan bunları becerip bize takıyor. Kimine şeker sevgisi, kimine çay sevgisi, kimine sigara, kimine çocuk dadanmışlığı, kimisi eşinin kölesi oluyor. Hayır!

Mesela; eşini sever insan, sevmeli de ama merhametimiz ve saygımız; sevgimizden fazla olmalı. Çünkü merhamet karşılık görmesen de senin kimliğinden kaynaklanıyor. Sen merhametli olduğun için eşine merhamet ediyorsun, saygı gösteriyorsun. Allah’ın emanetidir diye saygı gösteriyorsun ama sevgi; karşılıktan dolaydır. Sana bedeni güzel görüldüğü için seviyorsun. “Tatlım, güzelim, dünyam” dediği için seviyorsun. Cici cici konuştuğu için seviyorsun. Koca pehlivan gibi adam şirkette elli kişiyi işten atıyor, sana gelince “var mı bir emrin kuzum” diyor, senin de hoşuna gidiyor. Bir gün bunu demese o sevgiyi sileceksin. Onun için sevgi yüzeyseldir.

Sevgi, çok basit gerekçelerden dolaydır ama saygı, Allah’ın hatırından dolaydır. Vurup kırsa da ezip geçse de sahibinden ve emanet edeninden dolayı sen saygına devam edersin. “Ben senden karşılık beklemiyorum. Seninle beni nikâh masasında buluşturan Allah var oldukça ben buyum” diyeceksin. Sevgiden daha yüksek bir şeyden söz ediyorum.

Onun için diyoruz ki: Eşlerin birbirlerine karşı söyledikleri “hayatım” sözü sahtedir, yalandır, yersizdir, sahte oğlu sahtedir. Ne hayatı, bu dünyada kim kime hayatını veriyor? Böbreğini bile verirken doktora “tutmaz bu böbrek” desin diye bakıyor. Uyduruk bir söz. İnsanlar romanlarda okuduğunu ciddi zannediyorlar. Bizim, Allah’tan başkasına verilecek bir hayatımız yoktur. “Tatlım” de, nasıl olsa şekerin yükselince onu aşağıya doktor indirir. “Tatlım” olur, “hayatım” olmaz.

Bizim sözlerimiz, yarın Rabbimizin huzurunda kelime kelime değil harf harf hesabını vereceğimiz şeylerdir. Biz mü’min olarak konuşuyoruz ama konuştuğumuz şeylerin hesabını Allah’a yarın hecelerinin üzerinden vereceğiz.

Hayatımmış! Bir kere dinin için on adım yol kat etmedin, bir fani insana “hayatım, senin için ölürüm” diyorsun. Sus! Yalancı. Onun için ölmüş! “Seni öldürürüm” desen o biraz daha doğru olur. Senin için ölürümmüş! Benim için ölecek biri değil benim hayatıma konfor katacak biri gerek. Sen öldükten sonra ben bu hayattan zevk almam ki, niye ölüyorsun? “O manada demedim ben.” “Niye anlamsız sözler söylüyorsun o zaman? Bak, boş konuşuyoruz demek ki. “Ama pembe dizilerde hep böyle söylüyorlar.” O zaman sen de dizil git peşinden.

Kardeşlerim,

Kanunu vura vura tekrar söylüyorum: Allah ve namaz, Kur’an, zikir, cihat, infak, zekât gibi Allah’a götüren şeylerin dışında bu fani âlemde Medine’den gelen hurma bile tiryakisi olmaya değmez bir şeydir. Velew Medine’den gelsin. Tiryakisi olamam. Severim, yerim, üstelik iyisini ararım, glikozu az olanını isterim.

Tiryakisi olunacak nedir biliyor musunuz? Sabah namazıdır. Ne zaman yaz gecelerinde saati ayarlamadığın ve caminin hoparlörünün sesi gelmediği hâlde namaza beş dakika kala uyanıyorsan, ey anlından öpülecek mü’min! Senin bu tiryakiliğin kutlu olsun.

Kardeşlerim,

Ashabı kiram ile aynı cennete gireceğiz değil mi? İnşallah. Ashabı kiram cep telefonuyla mı sabah namazına uyanıyorlardı? Haydi bakalım. Cep telefonları mı vardı, çalar saatleri mi vardı, onları sabah namazına davulcuları mı kaldırılıyordu? Buyurun! Üç şıktın hiçbiri doğru değil. Onları namaza tiryakilikleri kaldırılıyordu. Çünkü onlar için Allah ve Allah’a götüren şeyler tiryakilikti. Sabah namazına kalkmadıkları günü, tabutun içinde olacakları gün olarak görüyorlardı.

Biz eğer çalar saate, ayarlanır telefona, dört duvarı delerek gelen hoparlördeki ezan sesine, ezan okuyan saatlere rağmen namaza kalkamıyorsak bunun nedenini düşünmek zorundayız. Evin her odasında ezan okuyan bir saat var, cep telefonu Arap ezanı okuyor, diğeri Türk ezanı okuyor. Ezan oğlu ezanlar, hangi millete göre istiyorsan ezan hazır ama ashaba göre namaza kalkmaya gelince bir türlü tiryakilik olmuysa biz, yanlış emziklerle oyalanıyoruz.

Kardeşlerim,

Hiçbir çocuk kıyamet günü bu emzikle oyalandığından dolayı hesaba çekilmeyecek, belki anası çekilebilir. “Ya ne yaptın sen? Çocuğu bu kadar plastiğe mahkûm ettin” denebilir. Yani o da denir demiyorum. Doktor tembih ettiği hâlde anne yanlış kullanmıştır, çocuk yedi yaşında hâlâ emzik veriyordur; belki ondan mesul olabilir. Çocuk tiryakisi olduğu emziğinden dolayı Allah’ın huzurunda muaheze edilmez ama yaşlı başlı insanlar cep telefonuna ve internete tiryaki olduğu zaman bu tiryakiliğin hesabını verecekler kardeşim, vereceğiz.

Çok yakın bir zamanda bu dersi yapmama neden olan bir şeyden size söz edeceğim. Bir doktor muayenehanesinde bulunmam gerekti. Sıra benimdi, ben orada oturuyorum. Doktor benden izin istedi. “Çok acil durumu olan bir hasta kardeşim var, izin verirseniz reçetesini yazayım” dedi. “Tabi buyurun” dedim. Onu çağırdı, hemşiresi ile içeri girdi. Onu bekletmeyip bir tahlile, bir yere gönderecek. Ona bir şeyler söylerken o arada adam telefonunu çıkardı, doktor kızarak “ben size söylüyorum” dedi. “Doktor bey söylediklerinizi kaydedeceğim” dedi. “Öyle olur” dedi. O arada adamın eli telefonda kaldı. Doktor dedi ki: “Bilmiyorsan boş ver, ben yazarım.” “Yok, gözüme bir şey çarptı ona bakıyorum” dedi.

Doktor da “dışarı çık! Sıranı bekle” dedi. Sinirlendi, dışarı çıktı. Bunun adı sakız, bunun adı emzik, bunun adı tiryakilik, bunun adı şeytan tuzağı kardeşlerim.

Acil bir tahlil yapılması gerekiyor, diğer hastanın hakkı alınıyor. Tamam, doğru. Telefona doktorun tarifini kaydedecek, güzel. O arada gözüne bir şey çarpıyor, onunla meşgul oluyor. Bu arkadaşın yaşını bilmiyorum ama kırkın üstünde idi. İki yaşında çocuk telefonla susabilir, kırk yaşındakinin sağlığıyla ilgili bir konu görüşülürken telefonla oynamasına ne denilebilir?

Kardeşlerim,

Biz akıllanmak için İsrail’in bu toprakları işgal etmesini mi bekliyoruz? O zaman ben de böyle sorarım.

Gencecik delikanlılar, biliyorum henüz bir iki senedir evliler. Bir saat bir arada duruyorsun yirmi defa hanımı ile konuşuyor. “Tamam, doğru. Ha, öyle öyle. Gelirim gelirim. Hoca yanımda sonra görüşürüz” diyor. Ben seni dokuzda evinden aldım, siz akşamdan sabaha kadar ne yapıyordunuz evde de sabah dokuzdan akşam ona kadar telefonla görüşüyorsunuz? Çünkü akşam herkes telefonunu almış, telefon ibadetiyle meşgul; birbirlerini öpmeye, okşamaya vakitleri yok. Sabahleyin çıkınca da hasret başlıyor.

Akşama kadar görmeyip beraber yatakta mutlu olmaları gerekirken sabaha kadar görmeyip akşama kadar konuşuyorlar. Teknoloji bizi bu hâle getirdiyse bu o zaman tükürülesi bir teknolojidir.

Bir insan büyük gördüğü birisinin önüne gidip de onun önünde telefonla konuşur mu? Bizim örfümüzde büyüklerin önünde değil ayak ayaküstüne atmak, ceketinin düğmesini çözmek veya düğmelemek bile ayıp kabul edilirdi. Şimdi insanlar dedesi yaşında adamların önünde tıpış tıpış telefonlarıyla veya bilgisayarlarıyla oynuyor. Koca koca emzikliler. Bunun için çocuklarının eline teknolojik oyuncaklar verenler bu tiryakiliğin gideceği yeri keşfetmelidirler.

Şimdi emzik yerine teknik cihazlar bebeklere veriliyor ve bebekler başka türlü susmuyor. Enayi mi, niye sussun? Ben de olsam susmam. Bu kadar güzel bir oyuncak varken bununla susar mıyım? İstedığı gibi sağa sola çekip yönlendirdiği bir cihazla bir sene iki sene oynayan bir çocuk, arkadaşla okulda bir daha oyar mı? Hangi arkadaş bir i-pad kadar hareketli olur ki? Önünde yorulmayan bir şeytan var.

Kardeşlerim,

İnternet, cep telefonu, haber izlemek de Allah’ın nimetlerinden bir nimettir; film de bir nimet olabilir ama hiçbir nimet benim patronum durumunda olmamalıdır. Beni esir eden şey nimet değildir. Gece kalkıp internette ne var ne yok diye bakar mı insan? Uyu kardeşim ya!

Yine bir noktaya dikkat ediyorum. Çok yakın bir zamanda hastanelerde “dâhiliye, romotoloji” gibi bölümler nasıl varsa “internet bağımlılığı” bölümleri de açılacağı benziyor. Bunun bir tedavisi de yok çünkü oradaki doktor da hasta gelene kadar internetle meşgul. Hasta da herhalde onu tedavi eder.

“İnterneti süpürüp atalım mı hayatımızdan?” Deli miyiz? Ekmeği gıda olacak kadar yiyoruz, kilo olacak ve zarar verecek hâle gelince yemiyoruz. İnterneti de ihtiyaç kadar kullanıyoruz, fazlasını kullanmıyoruz. Namaza engel etmiyorum, Kur’an okumama engel etmiyorum, eşimle muhabbete engel

etmiyorum, çocuklarımla ilgilenmeye engel etmiyorum, göz sağlığıma ve beynime zarar vermesine engel etmiyorum. Günde bir iki saat ne kadarsa kullanıyorum, nimet oluyor.

Kardeşlerim,

Burada bir sorun var. Bu sorun internet sorunu değildir. Akıllı, akılsız, donuk, hareketli telefon sorunu değildir. İnternette veya televizyondan haber izlemek sorunu değildir. Çay içmek, şeker kullanmak sorunu değildir. Rabbimiz bunları, nimet olarak bize ihsan buyurmuştur. İnternet de Allah'ın nimetlerinden bir nimettir.

Sorun; bizim iradesizliğimizdedir. Bunun için vakıflarda görevli olan kardeşlerimiz, yaz aylarında veya normal zamanlarda Müslümanların çocuklarına eğitim veren bu kardeşlerimiz namazın farzlarını, orucun nasıl tutulacağını öğrettikleri gibi "iradeye nasıl sahip olacağını" da çocuklara öğretmelidirler. Aksi takdirde o eğitim eksik bir eğitimidir kardeşlerim. Bu nasıl yapılabilir? Elbette bir A4 kâğıdına neler yapılacağını yazmakla olacak kadar basit bir şey değil.

Biz, yılların belki asrın sürdüğü bir ihmalden söz ediyoruz. Bizim böyle bir konumuz asırlardır olmamış. Tütün çıkmış dünyaya, tütün tiryakisi olmuşuz. "Tütün kullanılır mı, kullanılmaz mı" derken Brezilya'dan kahve gelmiş, kahve düşkünü olmuşuz. Ardından çay gelmiş, çaysız selam yok.

Bakınız! "Hele bir gel, görüşelim" demiyoruz da ne diyoruz? "Bir çay içelim mi" diyoruz. Çay benden değerli. "Seni özledim. Gel göreyim seni" demiyor "gel, çay içelim" diyor. Tiryakilik bu işte. "Çaydan kurtuluyoruz" derken diğer içecekler geldi. Şimdi bereket, internete bakarken çay soğuyor da çay içemiyorlar, çaydan biraz kurtulduk herhalde ama çaydan fena internet geldi. Çay sadece boğazımdan mideme gidiyor, idrarla dışarı atılıyordu. Bu internet beynime giriyor, bir daha da gitmiyor. Beş sene önce gördüğün fotoğrafı unutmuyor bir daha. İnternet idrarla gitmiyor, beyne giriyor ve kalıyor.

Kardeşlerim,

Şu emziği unutmayalım ama bebeklerin emziğini değil büyüklerin emziğini unutmayalım. Bu emzik, orijinal gıdamızın yerine geçiyor. Çocuk, anne göğsündeki sütün yerine bu silikonu yalayıp duruyor. Aynı şekilde Zikrullah yerine, ilim yerine, cihat yerine, sılayı rahim yerine yani Allah'ın razı olacağı işler yerine kendi kendimize uyduruk uyduruk tiryakilikler icat edip başımızı belaya soktuk. Sadece belaya soktuk, başka bir şey değil.

Biz, ne kadar tiryakiyiz, çocuklarımızı ne kadar tiryakileştirdik? Neye? Baba çay tiryakisi, çocuk evden çıkma tiryakisi veya çıkmama tiryakisi; bunlar da bir hastalık. Ne dedik? Sabah namazından başka, Zikrullah'tan başka hayat boyu terk edilmeyecek bir şey olmamalıdır.

Sadece misal veriyorum. Çocuk beş yaşında evin yakınında trafik ve diğer tehlikeler açısından sorun olmayan bir parka gidiyor. Güzel bir şey mi bu? Kesinlikle güzel bir şey. Çocuklarımız toprak ve çim olan bir yerde oynamalıdır. Beton çocuğu çürütüyor, büyüğü bile çürütüyor. Çocuk her gün oraya gidiyor ya baba bir ay sonra bir gün başka bir parka götürmeli, bir gün de çocuğun sevdiği bir yiyeceği alıp tiryakilik oluşmasın diye hiç göndermemeli. Aksi takdirde "yavrum! Deden ölüyormuş çabuk yetişelim dedenin cenazesine" diyeceksin "ben parkta arkadaşlarla oynayacağım, gelmeyeceğim" diyecek. Gelse de dedesinin yüzüne "öl de ben parka gideyim" diyecek ne yapacaksın?

Kardeşlerim,

Verdiğim örnekler hayatın içinden ama namaz gibi muayyen şekillerin örnekleri değil. Ben, anlaşılın diye bu çapraz köşelerden örnekler veriyorum. Sadece parkı konuşmuyorum.

Kardeşlerim,

Çok basit bir örnek daha verelim: Bir ailenin kahvaltısı rutin olmamalıdır. Mesela; kahvaltılar iftar gibi yediği on geçe olmamalıdır. Beş dakika aşağı beş dakika yukarı olmalıdır. Aksi takdirde yedide sofrası hazır olmayan baba, çocuk, kadın herkes delirir. Bu bir hastalık çeşididir. “Yarım saat sonra yiyelim. Ne var bunda?” “Daha iftar olmadı ki.” Öyle mi diyeceğiz? Ramazan mı bu, sahur mu bu?

Bir çocuk beş yaşında annesinin kurduğu sofranın fotoğrafını çekmiş gibi olmamalıdır. Peynir bu köşede, diğer tarafa konsa yenmez zaten kurallara aykırı; burada olacak. Zeytin tabağı burada olur, buraya geçerse o yasak zeytin. Manyetik alan, zaten çatal oraya gitmiyor! Böyle put sofrası olmamalı. Aksi takdirde bu çocuk annesinin kurmadığı sofrada yiyemez, aç kalır. Çünkü zeytin sol elinin olduğu yere konursa çocuk ne yiyecek? Hep sağ elinin önüne konmasına alıştı.

Bazen kadınlarımız başka bir akrabasını çağırıp “bu evde değişik bir yemek yapar mısın” demelidir. Bu nedir ya? Mesela; annesi tarhana çorbası yapıyor, kadın başka bir çorba bilmiyor. Normal, bunda bir ayıp yok. Çocuk bir yere gidiyor, on çeşit çorba konuyor, onlardan yemiyor “bunlar çorba değil” diyor. Niye? Annesininki tarhanaydı, çocuk başka bir şey tanımıyor. Bu yabancılık, kültürsüzlüktür. Yemekte, yatıp kalkmada tiryakilik bu boyutu almamalıdır.

Mesela; diyelim çocuğun lale resimli bir yastık kılıfı var. Onu da annesi yıkadı ve kurutamadı, o, gün ıslak kaldı. Kardeşler, uyumayan çocuğu nasıl yorumlayacaksınız? Çocuk uyumuyor “kılıfımı getirin” diyor. Islak bu. “Yastık yok” diyor. Yastık aynı yastık ama kılıfında lale resmi yok. Müslüman’ın evinde hayvan resmi olmaz da lale resmi olmayan yastığı yastık olarak görmüyor. O, onun yastığı değil. Çocuğu bazen çekyatın üstünde uyutup bırakmak gerek. Aksi takdirde bu çocuğu Resûlullah aleyhisselatu vesselamın adamı yapıp ona Hendek’in kenarında Tebük çöllerinde nasıl cihat ettireceksin? Çocuk yastığının kılıfı değişince uyumuyor. Öyle tiryakilik olur mu?

Mesela; iki ayda bir numara bulmak gerek yoksa başka türlü olmaz. Yasal bir kılıfa uydurup yatakları yıkadım gibi bir numarayla, yere battaniye gibi bir şeyler atıp halının üzerinde bir gece yatmak gerek. Kâinatın Efendisi toprak üstünde aylarca yattı bir şey olmadı. Bir gün de halı üstünde yatalım. Bakalım ne oluyor? En azından sabah namazına çok iyi kalkarsın. O gece uyuyamayacağın için o gün sabah namazı garanti olur.

Tiryakilik hastalıktır ve gitgide bu lüks, bu büyük nimet bolluğu bize tiryakiliği tiryakilik hâline getirdi. Ve şeytan yüzlerce emziği kulağımıza, burnumuza soktu. Mesela; burnumuzda emzik nasıl var biliyor musunuz? Adam bahçeli bir evde oturuyor. Ağaçlar, çam ağaçları var, çok güzel bir yer. İçeri bir giriyorsunuz ev kavun kokuyor. Allah Allah! Nisan ayında dünyada kavun ne arar? Kavun parfümü sıkılmış. Camı açsa bahçedeki iğde ağacını rüzgâr getirecek, evde cennet manzarası olacak. Camlar kapalı; eve yapay bir kavun kokusu, şeftali kokusu sıkılmış, baş ağrısından oturamıyorsun. Niye? “Komşularda vardı ama.”

Kardeşlerim,

Hayat böyle değil. Tabii ve orijinal yaşamak gerek. Kimyasal ve suntalı hayat, hayat değildir. Ve Allah'tan başka uğruna helak olunacak, peşinden gidilecek hiçbir varlık yoktur. Gerisi hep boştur.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.